

« Προσποιήσου για λίγο ... ».

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Ευαγγελικά αναγνώσματα.

Είπε ο Κύριος (στο σημερινό ευαγγέλιο): «Έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου... ος εάν ουν λύση μίαν [έστω] των εντολών τούτων των ελαχίστων [φαινομενικά] και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 5.18-19).

Χίλια-δυο πράγματα ζητάει η σημερινή κατ' επίφαση κοινωνία, που στην αρχή τα δείχνει με τρόπο έντεχνο και πονηρό σαν «κεραίες» και «ώτα», σαν ελάχιστα, αναπόφευκτα και αμελητέα: «Όλοι έτσι κάνουν. Δεν ζεις σε σπηλιά. Αναστρέφεται και συναναστρέφεται μέσα στον κόσμο. Εσύ θα τον διορθώσεις; Εσύ θα γυρίσεις πίσω το ποτάμι; Αφού όλοι έτσι κάνουν, και αν ακόμη έχεις ενοχή, είναι μικρή. Δε βαριέσαι; Δεν είναι φρόνιμο να ξεχωρίζεις από τους άλλους. Προσποιήσου για λίγο».

Το φρόνημα του αιώνα ζητάει ορισμένο τρόπο ζωής, συμπεριφοράς, εμφανίσεως εξωτερικής, ανέσεις χωρίς όρια. «Ο ρυθμός της ζωής», κατά την τρέχουσα διατύπωση, δεν αντέχει νηστείες, μακρές ακολουθίες ή

ευθύνες πολυμελών οικογενειών, ούτε καν ευθύνη γάμου – εκεί πάει να καταλήξει το πράγμα: «ελεύθερη συμβίωση», λέει ο σύγχρονος «διαφωτισμός», και εκτρώσεις ή αν δεν αρέσουν οι εκτρώσεις, τότε γάμοι... ομοφυλοφίλων... Ο tempora o mores, που έλεγαν οι Λατίνοι (Ω καιροί, ω ήθη...).

Τα κάποτε «κρυφή» γενόμενα που «αισχρόν εστι και λέγειν» (Εφ. 5.12), στυγητά για τον Θεό και αποτρόπαια για τους ανθρώπους, τείνουν ν' αποβούν αιτίες καυχήσεως! «Αμοραλισμός»... Υπέρτατη αξία απέβη η καλοπέραση εν αμαρτίαις, η φιλαυτία και όχι το καθήκον και οι πανανθρώπινες μέχρι πριν από λίγο Αξίες.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε ο Χριστός και η σταυρική θυσία Του, που για μας αποτελεί «Θεού δύναμιν και Θεού σοφίαν», αποκρούεται σαν σκάνδαλο και μωρία (Α' Κορ. 1.23-24). Το πλήθος έχει σαν ιδεώδες την ηδονή της αμαρτίας.

Είναι παράτολμο και υπάρχει φόβος να πέσουμε σε δεινή παγίδα του πολυμήχανου διαβόλου αν δεχθούμε να μας ναρκώσει η υποβολή εκείνου του «Προσποιήσου για λίγο, και ας μην το πιστεύεις· για λίγο μόνο...».

Υπήρχαν μάρτυρες που φαύλιζαν με αποτροπιασμό τη συμβουλή των διωκτών τους και δεν άνοιγαν την κενή παλάμη τους πάνω από τον βωμό. Αν ενέδιδαν, θα νόμιζε το αμφιθέατρο ότι θυσίασαν λιβανωτό, και θα διέφευγαν τους βασανισμούς και τον φρικτό θάνατο.

Υπήρχαν νεομάρτυρες που έμεναν ασυγκίνητοι και αδελέαστοι όταν επιχειρούσαν να τους κάνουν να «κιοτέψουν» μετερχόμενοι φιλανθρωπία δήθεν: «Λυπήσου τα νιάτα σου, κάνε εικονικά ότι τουρκεύεις και μετά φύγε σε μακρινό τόπο και ζήσε χριστιανικά».

«Προσποιήσου για λίγο, προσποιήσου για μικρά». Μικρό φαίνεται το μάτι, μα τόσο ευαίσθητο. Και με μια φορά μόνο, και με μικρό τραύμα, τυφλώνεται. «Εάν δε ο οφθαλμός σου πονηρός η, όλον το σώμα σου σκοτεινόν έσται» (Ματθ. 6.23).

«Προσποιήσου για λίγο»... Έτσι, θυσιάζονται και τα πιστεύματα και η αξιοπρέπεια του προσώπου και η τιμή της αρετής (Γεν. 25.30-34) για ν' αποφευχθούν ειρωνείες και κρυφοχαμόγελα και σχόλια – ερωτήσεις του τύπου «Σε ποιον αιώνα ζεις;»...

Συνηθισμένη στρατηγική του κακού είναι να παρουσιάζει τις υποχωρήσεις σαν αμελητέες και ανάξιες λόγου. Μα τότε γιατί να μην αντιστρέψουμε το επιχείρημά του σαν μπούμεραγκ; Αφού είναι μηδαμινές, γιατί να πέφτουμε; Δεν θα του κάνουμε τη χάρη στα μικρά. «Μικρά αυτά που φαίνονται [από τον πιστό], ενώ μεγάλα αυτά που δωρίζονται από τον Κύριο», κατά τον άγιο Κύριλλο Ιεροσολύμων (Κατηχήσεις 1.5).

Αν όμως υποσταλεί στα μικρά, θα κατρακυλήσει και στα μεγάλα, μια που ο κόσμος απορρίπτει και αυτή την πίστη και την παίρνει για παρωχημένη.

Πολύ σωστά ο παλιός φιλόσοφος και θεολόγος Ωριγένης υπογραμμίζει ότι «είναι ακατόρθωτο να συνυπάρχουν η αγάπη προς τον κόσμο με την αγάπη προς τον Θεό, όπως είναι ακατόρθωτο να συνυπάρχουν το ένα με το άλλο, το φως και το σκοτάδι ή ο Χριστός και ο βελίαρ [Β' Κορ. 6.14]» (Εις το κατά Ιωάννην, τόμος 19 κεφ. 21).

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>